

DE XEITO – MODO- INDICATIVO

PRESENTE (A miña nai, sempre presente)

Decátome de canto te preciso,
de canto boto en falta o teu abrazo
que de nena agardaba no regazo
tan morno, brando e tenro coma o niño

en que me agarimaches docemente
compartindo comigo alento e veas,
cuberta polo veo das túas teas
como a terra agarima na semente.

Necesito saberte á miña beira
coidando das bágoas e dos risos,
das mágoas e ledicias, das quimeras

que me acoden por veces silandeiras...
Non podo percorrer soa o camiño,
faise longo sen a túa presenza.

PRETÉRITO (sempre) IMPERFECTO

Soñaba cun mañá que xa é hoxe,
coidaba que os anhelos se cumprían
coma os anos e que estaba aínda lonxe
o futuro que incerto presentía.

Teimaba en construír a miña vida
cunha sólida cerna resistente
perante o furacán e a nordesía
que arrasan o existir supetamente.

Inxenua, do vento descoñecía
que as brisas, cal caricias, tamén matan
ou transforman en chagas as feridas

que os xeos abren con coitelas brancas.
Acender dos anhelos as pavías
é inútil se se apagan coas coirazas...

No agora semella que o PASADO foi PERFECTO

Camiñei polas sendas do pasado
que na memoria gardaba esquecidas
tentando atopar a presenza viva
deste meu existir murcho e sen azos.

Volvín a ollada a un mundo que non vira
a pesares de telo percorrido,
pescudando entre arelas xa perdidas
cun fondo empeño, absurdo e destemido.

Espín a mente, quixen ficar núa
para afrontar ao tempo que durmido
penduraba do azul raio da lúa:

comecei a sentir como un latido
deste corpo aínda inerte rexurdía...
Por un intre coidei que estaba vivo!

Prego ó FUTURO, de moi preto: ¡Non á guerra!

Seguirei muda en loita co silencio,
na mesma liña, preto da fronteira;
agochareime núa na trincheira
apenas encuberta polo medo.

Contarei ata dez aletargada,
xeada polo frío das consciencias,
durmida, aínda que só en aparencia,
mentres contida a miña voz agarda.

Aínda inxenua manteño a esperanza
de ollar nun mastro ondeando cara o mundo
izada ao vento unha bandeira branca.

Se así non é, o berro máis doente
arrincado do laio das entrañas
sairá dos meus beizos sen deterse.

Futuro hipotético e moi CONDICIONAL

Sería quen de abrir novos sendeiros,
de borrar dos antigos as pegadas,
de limpar o teu ceo de nubeiros,
de acender o teu lume cunha ollada,

se con ilo acadara no momento
escoitar como antano a túa palabra,
sentindo no meu rostro o teu alento
a enxugar o ronsel das miñas bágoas.

Sería quen de camiñar a escuras
sorteando cráteres e valgadas
pola cara agochada dunha lúa

se soubera que entre eles te atopaba.
Sería quen de espirme e ficar núa
se os teus brazos enteira me abrigaran.

EN CERTO MODO SUBXUNTIVO

Desexo de non estar PRESENTE

Acaso o mar non saiba do meu medo,
descoñeza o aroma das palabras
que confesen témeros os meus beizos
salgados pola brisa e polas bágoas.

Acaso ese vaivén co seu latido
adormeza doce as miñas pálpebras,
anestesiando o corazón ferido
polo coitelo da desesperanza.

Acaso consinta que no seu leito
mergulle para sempre as mesmas mágoas
que agora están a afogarme o peito

e que afundidas no seu seo e calmas
aniñen ao fin, lonxe do baleiro
ao que o meu existir as condenara.

IMPERFECTO desiderativo

Se percorrese a senda limitada
por chantóns rexos e arame de espiños
cos ollos cegos, xordos os oídos
e a un falso albedrío abandonada,

esquecendo que existen os camiños
ao sol abertos, á lúa entregados,
nos que xamais se ergueron os valados
que alienan e atormentan os sentidos,

ficarían para sempre apagadas
a voz que te pronuncia con porfía,
a luz que te alumea sen idade,

as mans case tolleitas e engurradas
pero abertas sen medo cara o día
en que imperes no mundo, liberdade.

Quixo ser pluscuamperfecto de indicativo e ficou nun IMPERFECTO moi subxuntivo

Se tivera todo o tempo que me falta
gardado nunha arca cal tesouro,
ben puidera esgotalo pouco a pouco
sen librar por cada intre unha batalla;

sen estar ao reloxo encadeada
loitando por ceibarme, sen fortuna,
dese abrazo constante das agullas
que ao meu peito se aferran espetadas.

Se sementar soubera hora por hora
e labrar suco a suco cada instante,
á seitura agardara sen demora,

sen acougo. Quizais, sen aquelarme,
acadara ese tempo que no agora
non posúo de meu para entregarme.

NUNHA FORMA NON PERSOAL, MAIS PERSONALIZADA

INFINITIVO case CONXUGADO

De escoitaren latir o teu silencio,
de anhelaren o son das túas palabras,
os meus oídos xa ermos e desertos
enxordan nunha atmosfera calada.

De sentiren a ausencia dos teus beizos,
de agardaren o calor das túas mans,
nos meus poros xa só fica o baleiro,
o frío xeo que en terra os mudará.

De soñaren coa luz da túa ollada,
as meniñas enxoiatas ficarán
sen o pracer de revivir coas bágoas

que outrora porfiaban por regar
a ilusión por vivir e as esperanzas
de compartir contigo o camiñar.

DOUTRO MODO (OU MANEIRA)

IMPERATIVO “ilegal”

Que entoe o vento vellas cantigas,
que nun murmurio se abale a auga
do río quedo, que entre as espigas
en longas fugas se rompa a calma

do pan centeo. Que soen *gigas*
coas belas notas das ondas mansas
e que concertos de luz e cinsa
das súas charetas brinden as brasas

queimando incenso. A melodía
que emana tenue da túa frauta
supera ao vento na súa porfía,

ao son do río e ás baladas
de leves ecos que na harmonía
dos doces soños dormen gardadas.